

Arrest

nr. 188 522 van 16 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 29 augustus 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarbij medische aandoeningen in hoofde van haar minderjarige zoon worden aangehaald.

1.2. Op 25 september 2013 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 13 maart 2014 wordt de in punt 1.2. vermelde beslissing ingetrokken door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

1.4. Op 27 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Op 28 maart 2014 worden de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van de in punt 1.2. vermelde beslissing verworpen bij arrest nr. 121 837 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 3 oktober 2014 dient de verzoekende partij wederom een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarbij een medische aandoening in hoofde van haar minderjarige zoon worden aangehaald.

1.7. Op 26 november 2014 wordt door de ambtenaar-geneesheer een medisch advies opgesteld.

1.8. Op 28 november 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op 12 december 2014 in kennis wordt gesteld.

De motieven van de bestreden beslissing gaan als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.10.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

M., L. (...) (R.R.: (...)) geboren te S. S. (...) op (...)1961 en minderjarig kind:

M., K. (...), geboren op (...)1999 Adres: (...) Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 26.11.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een tweede middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. De middelen gaan als volgt:

"EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van het kind van verzoekster niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 25.03.2014.

In dit advies wordt geponeerd "

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) dd. 29/8/2014 + bijlagen dd. 19/12/ 2012 en 18/8/2010 blijkt dat betrokkene lijdt aan een paranoïde psychose. Deze psychologische problematiek houdt evenwel, met of zonder behandeling, geen gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen.

Wat betreft de aangehaalde problematiek in de bijlagen werd reeds een afdoend advies gegeven door Dr. Liesenborghs op 25/3/2014.

Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonst dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Deze argumentatie is volledig nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan alle voorwaarden zoals bepaald in de wetsbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

" De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft; kan een machtiging tót verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

((

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit

ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er in essentie enkel wordt gemotiveerd en advies wordt verstrekt op basis van de eenzijdige blote bewering dat er geen acuut levensgevaar is, en waarbij dan nog dit advies in gene mate door enig medisch bronnenmateriaal ondersteund wordt.

Het is volkomen ten onrechte dat de arts-adviseur enkel de eerste hypothese gaat onderzoeken en vervolgens zonder enig verder onderzoek gaat oordelen alsof door het feit dat de eerste hypothese niet voldaan is, ook de andere hypothesen niet zijn voldaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft evenwel beslist in vaste rechtspraak, recentelijk nog bevestigd in verschillende arresten genomen in algemene vergadering, dat er wel degelijk een apart onderzoek dient te gebeuren en niet zomaar kan volstaan worden met gelijkstelling.

Door de arts-adviseur wordt in zijn advies bepaalde eenzijdige premissen vooropgesteld dewelke op geen enkele wijze wordt ondersteund door wat dan ook en waarbij deze premissen met de grootste klem door verzoekster worden betwist en bovendien ook worden tegengesproken door de voorliggende attesten.

De bewering alsof er geen sprake is van een aandoening met een actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling dient volledig voor rekening van de arts-adviseur te blijven en is geenszins overeenstemmend met de werkelijkheid, waarbij er een duidelijk gevaar is voor een onmenselijke of vernederende behandeling van het kind bij gebreke aan adequate behandeling, dit gezien het kind onmogelijk voor zichzelf kan instaan en in tegenstelling tot wat beweerd wordt niet enkel de mantelzorg primordiaal is, doch tevens een goede begeleiding en behandeling.

De arts-adviseur gaat ten onrechte in zijn betoog zonder enig onderzoek inzake de mogelijkheden tot effectieve behandeling van de aandoening van het kind van ver- zoekster in het land van herkomst, zomaar gaan stellen alsof er geen sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling, hetgeen ten zeerste tegen de borst stoot gezien de toch wel zeer ernstige gevolgen die aan een gebeurlijke ver- gissing van zijnentwege kunnen verbonden zijn voor het welzijn van K. (...).

Er is duidelijk sprake van standaardargumentatie, doch eigenlijk standaard blote beweringen van de arts-adviseur, zonder enige ondersteuning door medisch bronnen- materiaal, of nog enig persoonlijk onderzoek.

Het "advies" van de arts-adviseur kan dan ook geenszins doorgaan als een afdoende motivering voor weigering der aanvraag van verzoekster.

Er wordt geen enkel afdoend advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit.

Wel integendeel, er wordt zomaar uitgegaan van een gelijkschakeling, waarbij het vaststellen dat er geen gevaar is voor het leven, onmiddellijk wordt gelijkgesteld als geen gevaar voor de fysieke integriteit.

Dergelijke gelijkschakeling stelt de tweede hypothese gelijk aan de eerste hypothese en holt volledig het toepassingsgebied van de tweede hypothese uit.

Tevens wordt ten onrechte al te gemakkelijk overgegaan töt de bewering dat geen sprake kan zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf en dit op basis van het feit dat volgens de arts-adviseur elke behandeling eigenlijk overbodig is

Dergelijk standpunt doet afbreuk aan de dagdagelijkse inspanning die tal van artsen en begeleiders doen om K. (...) een toch enigszins normaal leven te laten leiden, eerder dan hem zomaar aan zijn lot over te laten als reddeloos verloren.

Dat het niet opgaat om zomaar te gaan adviseren als dient verzoekster en haar zoon K. (...) aan hun lot dienen overgelaten te worden wegens het feit dat er toch maar geen behandeling noodzakelijk zou zijn.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. 9 TER § 1 VW beperkt tot de eerste hypothese, weze personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er hetzij geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel hetzij deze zomaar gelijkgeschakeld worden met de eerste hypothese door deductie.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van de eenzijdige en niet ondersteunde bewering alsof elke behandeling van Trisomie 21 niet noodzakelijk is, is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoekers niet toelaten te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dergelijke uitholling van het toepassingsgebied van art. 9 TER VW kan niet aanvaard worden.

Indien dergelijke uitholling wél aanvaard wordt, volstaat het voor elke arts-adviseur om zonder enig onderzoek van de medische toestand in concreto en zonder enige vermelding van bronnenmateriaal, alle aanvragen af te wijzen omdat alles toch niet te genezen valt en gezien er geen genezing mogelijk is, is er geen behandeling noodzakelijk, en aangezien er geen behandeling noodzakelijk is, kan er ook geen onmenselijke of vernederende behandeling zijn.

Of hoe een kringredenering maakt dat bijna niets dient onderzocht te worden ...

TWEEDE MIDDEL:

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en terzake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die totaal ten onrechte beweert dat er geen noodzaak is tot behandeling, en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Er kan en mag niet aanvaard worden dat het toepassingsgebied van art. 9 TER VW wordt verengd tót personen die terminaal ziek zijn en maar korte tijd meer te leven hebben, doch integendeel het volledig toepassingsgebied van art. 9 TER VW, zoals duidelijk omschreven in dit artikel, niet enkel wordt geëerbiedigd doch tevens telkens ook in al zijn aspecten effectief wordt onderzocht quod non in casu.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Verwerende partij put zich werkelijk uit in argumentaties om toch maar niets te moeten onderzoeken, waardoor het toepassingsgebied verengd wordt tót een onderzoek of er levensgevaar is en voor het overige door deducties wordt gesteld dat art. 9 TER VW niet kan ingeroepen worden.

De arts-adviseur van verwerende partij zou moeten onderzoeken en motiveren waarom er volgens hem/haar geen gevaar is voor de fysieke integriteit, in tegenstelling tot hetgeen gesteld in het voorgelegde medisch attest, en waarom er volgens hem geen probleem is met terugkeer.

Zolang verwerende partij zich verschuilt achter blote beweringen om toch maar niets te moeten onderzoeken, is het duidelijk dat zij niet voldoet aan haar zorgvuldigheids- verplichting evenals motiveringsplicht."

3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"2.2.1 Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht,
- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing werd genomen zonder diepgaand onderzoek, en niet onderbouwd is door medisch bronnenmateriaal of persoonlijk onderzoek.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder vooreerst gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1. eerste lid,, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° (...)" [...].

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft de medische getuigschriften die verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet

beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

In het advies van 26.11.2014 oordeelt de arts-adviseur als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.10.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 29/8/2014 + bijlagen d.d. 19/12/2012 en 18/8/2010 blijkt dat betrokkene lijdt aan een paranoïde psychose. Deze psychologische problematiek houdt evenwel, met of zonder behandeling, geen gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Wat betreft de aangehaalde problematiek in de bijlagen werd reeds een afdoend advies afgeleverd door Dr. Liesenborshs op 25/3/2014.

Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonst dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel "

Terwijl in het medisch advies van 25.03.2014, waarnaar wordt verwezen, door de arts-adviseur het volgende werd gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij onze diensten ingediend op 29.08.2013.

Uit het SLG dd. 29.08.2013 en het medisch stuk dd. 13.08.2013 blijkt dat de beschreven trisomie 21 actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Het betreft een aangeboren genetische afwijking waarvoor geen causale behandelingen staan. De aangehaalde medicatie was tijdelijk in het kader van een banale infectie welke bij kinderen en adolescenten frequent voorkomt. Voor het overige betreft het een stabiele toestand die geen medicatie noodzaakt en waarbij de mantelzorg van de ouders essentieel is. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel " [...]

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag van verzoekende partij geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij beweert dat de inhoud van het advies 'kaduuk' en 'nietszeggend' is, maar staft haar betoog niet door concrete kritiek op de inhoud van het advies, dat zij onbesproken laat.

Verzoekende partij stelt dat de arts-adviseur niet alle hypotheses vervat in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet zou hebben onderzocht, doch uit de inhoud van het advies blijkt dat dergelijke kritiek feitelijke grondslag mist. Er werd niet enkel nagegaan of de ziekte een reëel risico betekent voor het leven of de fysieke integriteit, maar ook of er - bij gebreke aan een adequate behandeling - een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling.

"De arts-adviseur motiveert immers:

- dat de ingeroepen aandoening onvoldoende aannemelijk wordt gemaakt (geen overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen);
- dat de gezondheidstoestand niet kritiek is;
- dat de ziekte zich niet in een vergevorderd stadium bevindt;
- dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent toezicht;

- dat er geen nood * is aan dringende maatregelen bij gebreke waaraan een acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan;

dat er geen risico bestaat voor het leven en de fysieke integriteit, met of zonder behandeling;

- dat er geen risico is aangetoond voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate zorgen zouden zijn in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf.

Waar verzoekende partij verder voorhoudt dat "de bewering alsof er geen sprake is van een aandoening met een actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling [...] volledig voor rekening van de arts-adviseur [dient] te blijven" (kritiek die in strijd is met de eerdere kritiek van verzoekende partij als zou die risico niet zijn onderzocht), laat verweerder gelden dat verzoekende partij met deze kritiek, waar zij stelt dat [K.] wel gevaar loopt bij een gebrek aan behandeling, blijk geeft van een andere (medische) inschatting van de gezondheidssituatie van [K.], zonder dat zij daarmee aantoonst dat de arts-adviseur op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze het dossier zou hebben onderzocht of beoordeeld.

Het loutere feit dat verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de arts-adviseur, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tegenovergestelde aannemen zou een negatie zijn van de vereiste dat een advies wordt verstrekt door een arts-adviseur.

Zie in die zin:

"De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: "Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is." (R.v.V. nr. 106.650 van 12 juli 2013)

Verzoekende partij stelt dat het advies van de arts-adviseur steunt op eenzijdige beweringen die niet door medisch bronnenmateriaal worden ondersteund.

Verweerder laat ter zake gelden dat nergens in art. 9ter Vreemdelingenwet wordt bepaald dat de arts-adviseur naar medisch bronnenmateriaal dient te verwijzen bij het geven van een advies, en dit geldt des te meer nu de concrete inhoud van dit advies ook niet wordt betwist, of a fortiori weerlegd door verzoekende partij.

In de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) wordt betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende gesteld:

"De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingen-zaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene - bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase - zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen." [...].

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten:

- in zijn beoordeling / appreciatie van de medische elementen (waarbij de eed van Hippocrates geldt),

- in zijn beoordeling of hij aan de hand van de voorgelegde gegevens een advies kan verschaffen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris (hetgeen ook blijkt uit het gebruik van het begrip 'kan bijkomend advies inwinnen', 'indien hij dat noodzakelijk acht').

Verzoekende partij uit vage kritiek op de inhoud van het advies, maar slaagt er niet in de vaststelling te weerleggen dat de ingeroepen aandoening (paranoïde psychose) niet afdoende is aangetoond en dat überhaupt niet is bewezen dat de ziekte ernstig is, nu de ziekte niet vergevorderd is, niet levensbedreigend is, nu geen beschermingsmaatregelen nodig zijn, nu evenmin hospitalisatie nodig is...

Uit het medisch advies blijkt dat de arts-adviseur het medische dossier van de verzoekende partij, en de daadwerkelijk door haar voorgelegde medische stukken, op nauwkeurige en zorgvuldige wijze heeft onderzocht, doch heeft vastgesteld dat de ingeroepen aandoening niet voldoende ernstig is, en niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Terwijl de bestreden beslissing en het advies (dat geacht wordt onlosmakelijk deel uit te maken van de motieven van de bestreden beslissing) de specifieke situatie van [K.] behandelen, daar waar wordt gewezen op de door verzoekende partij voorgelegde attesten en waar met betrekking tot deze attesten een individueel advies wordt verstrekt door de arts-adviseur.

Er is geenszins sprake van een 'stereotiepe' beslissing.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen. 2.2.2.

Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter, van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij herhaalt in haar tweede middel haar kritiek als zou de arts-adviseur onvoldoende de situatie van [K.] hebben onderzocht. Zij beweert dat behandeling noodzakelijk is en stelt dat de aanvraag op stereotiepe wijze werd beantwoord. Ook zouden niet alle hypothesen vervat in art. 9ter Vreemdelingenwet zijn onderzocht.

De kritiek van verzoekende partij vormt aldus een herhaling van haar kritiek geuit bij het eerste middel.

Er worden geen nieuwe of andere elementen aangehaald.

Verweerder verwijst dan ook naar haar repliek op het eerste middel, die zij alhier brevitas causa niet nodeloos zal herhalen.

Verzoekende partij stelt nog dat "de verwerende partij [dient] na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. "

Dergelijke kritiek mist evenwel juridische grondslag, en gaat voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur.

Het weze herhaald dat in dit advies uitdrukkelijk wordt gesteld door de arts-adviseur dat er - ook bij gebreke aan behandeling - geen sprake is van een risico als bepaald in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Van de arts-adviseur of de gemachtigde van de Staatssecretaris kan niet worden verwacht dat hij - na dergelijke vaststelling te hebben gedaan - nog verder onderzoekt of er voor de ingeroepen (en onvoldoende ernstig bevonden) aandoening medicatie voorhanden is in het land van herkomst.

Zie ter zake:

"Verzoeker toont niet aan dat het advies van de arts-adviseur op kennelijk onjuiste informatie berust. Het loutere feit dat verzoeker het oneens is met de vaststellingen van de arts-attaché en de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. Met zijn vage beweringen dat het gezondheidssysteem van Turkije gebrekkig is, toont verzoeker geen onredelijke handelwijze aan. Tevens moet worden benadrukt dat uit artikel 9ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat steeds dient te worden onderzocht of een bepaalde medische behandeling in een bepaald land beschikbaar en toegankelijk is. De ambtenaar-geneesheer dient na te gaan of er een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling

bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst van de vreemdeling die verzoekt op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd. Wanneer de ambtenaar-geneesheer in casu vaststelt dat niet blijkt dat er een directe bedreiging is voor het leven van betrokkene, de aangehaalde psychologische toestand niet bevestigd wordt door beschermingsmaatregelen noch door overtuigende onderzoeken, er sinds 2006 een nood is-aan hospitalisatie met permanent toezicht er niet blijkt dat er een kritieke gezondheidstoestand is, noch dat er een vergevorderd stadium van de ziekte is kan hij bijgevolg in beginsel, zonder de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de gezondheidszorg in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling te hebben onderzocht concluderen dat er geen reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling ingevolge het ontbreken van de nodige medische behandeling bestaat (R.V.Y. nr. 123 172 van 28 april 2014).

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"

Het eerste lid van de eerste paragraaf van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de beoordeling van het in § 1 van dit artikel vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld.

De bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 november 2014, dat luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.10.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 29/8/2014 + bijlagen d.d. 19/12/2012 en 18/8/2010 blijkt dat betrokkene lijdt aan een paranoïde psychose. Deze psychologische problematiek houdt evenwel, met of zonder behandeling, geen gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Wat betreft de aangehaalde problematiek in de bijlagen werd reeds een afdoend advies afgeleverd door Dr. Liesenborshs op 25/3/2014.

Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoont dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals v voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf In het Rijk op grond van genoemd Artikel "

3.4. De verzoekende partij betoogt dat artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn. De arts-adviseur diende alle hypothesen vervat in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te onderzoeken en diende dus tevens na te gaan of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Zij stelt: "De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er in essentie enkel wordt gemotiveerd en advies wordt verstrekt op basis van de eenzijdige blote bewering dat er geen acuut levensgevaar is, en waarbij dan nog dit advies in gene mate door enig medisch bronnenmateriaal ondersteund wordt. Het is volkomen ten onrechte dat de arts-adviseur enkel de eerste hypothese gaat onderzoeken en vervolgens zonder enig verder onderzoek gaat oordelen alsof door het feit dat de eerste hypothese niet voldaan is, ook de andere hypothesen niet zijn voldaan."

De verzoekende partij voert verder aan dat de ambtenaar-geneesheer derhalve diende na te gaan of er een adequate behandeling is in het land van herkomst en een standpunt moest innemen inzake de gevolgen van een verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene.

Volgens de verzoekende partij heeft de ambtenaar-geneesheer evenwel nagelaten om een standpunt in te nemen omtrent de gevolgen van een stopzetting van de behandeling alsook omtrent de evolutie van de pathologie na een terugkeer, hetgeen ten zeerste van belang is omdat er geen adequate behandeling voorhanden zou zijn in het land van herkomst. In het verzoekschrift wordt aangestipt dat er wel degelijk een duidelijk risico bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebreke aan een adequate behandeling, dit gezien haar kind onmogelijk voor zichzelf kan instaan en een goede begeleiding en behandeling dus noodzakelijk is. Volgens de verzoekende partij gaat de ambtenaar-geneesheer er ten onrechte van uit dat *"elke behandeling eigenlijk overbodig is"*. In het bijgevoegde standaard medisch getuigschrift wordt immers gesteld dat, in het geval de behandeling wordt stopgezet, dit leidt tot een verergering van de toestand. Bijgevolg diende de ambtenaar-geneesheer na te gaan of verzoeksters kind in het land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

3.5. Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961; RvS 29 januari 2014, nr. 226.651, RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778; RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073; RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633)

3.6. In het medisch advies van 26 november 2014 wordt verwezen naar het standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) van 29 augustus 2014.

In dit SMG, opgesteld door een geneesheer-specialist, in casu een psychiater, wordt *"paranoïde psychose"* met agressie en agitatie (vooral gericht op de moeder) als diagnose vermeld. Daarbij wordt een medicamenteuze behandeling voorgeschreven voor de duur van zes maanden. Indien de behandeling wordt stopgezet, wordt vermeld dat een mogelijk gevolg een psychose kan zijn. De evolutie en prognose van de aandoening is niet gekend.

In haar nota met opmerkingen beweert de verwerende partij dat uit het medisch advies duidelijk blijkt dat de twee voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden onderzocht.

De Raad gaat dan ook over tot een nauwgezette lezing van het medisch advies.

Vooreerst stelt de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies dat uit het SMG *“blijkt dat betrokkene lijdt aan een paranoïde psychose”*.

Wat betreft het eerste toepassingsgeval onder artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, oordeelt de ambtenaar-geneesheer dat deze psychologische problematiek, met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Dit oordeel is gebaseerd op de vaststelling dat het in casu geen kritieke gezondheidstoestand betreft en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. De ambtenaar-geneesheer stelt verder vast dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht en dat de aandoening geen dringende maatregelen vereist zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Vervolgens stelt de ambtenaar-geneesheer: *“De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen.”*

Wat betreft het tweede toepassingsgeval onder artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt de ambtenaar-geneesheer dat het medisch dossier *“derhalve”*, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonde dat er een risico bestaat voor een onmenselijk en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst.

3.7. Hoewel de ambtenaar-geneesheer de twee hypothesen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aanhaalt, blijkt evenwel dat hij – in het bijzonder door het gebruik van het woord *“derhalve”* – de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf volledig verbindt aan de vraag of er een gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit. Deze vaststelling geldt des te meer nu uit het advies blijkt dat hij het niet nodig achtte om een afzonderlijk concreet en inhoudelijk onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het land van herkomst. Een ruimer onderzoek blijkt geenszins uit de bewoordingen van het advies. Deze handelwijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling.

3.8. In haar nota stelt verwerende partij: *“Het weze herhaald dat in dit advies uitdrukkelijk wordt gesteld door de arts-adviseur dat er - ook bij gebreke aan behandeling - geen sprake is van een risico als bepaald in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet. Van de arts-adviseur of de gemachtigde van de Staatssecretaris kan niet worden verwacht dat hij - na dergelijke vaststelling te hebben gedaan - nog verder onderzoekt of er voor de ingeroepen (en onvoldoende ernstig bevonden) aandoening medicatie voorhanden is in het land van herkomst.”*

De Raad merkt op dat de ambtenaar-geneesheer enkel ten aanzien van de eerste hypothese onder artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de psychologische problematiek, met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de zoon van verzoekende partij. Hieruit kan niet worden afgeleid dat de psychologische problematiek, met of zonder behandeling, ook geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Uit de vaststellingen dat 1) het in casu geen kritieke gezondheidstoestand betreft, 2) het evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte betreft, 3) er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht en 4) dat de aandoening geen dringende maatregelen vereist zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan, kan evenmin worden afgeleid dat de psychologische problematiek geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

De Raad herhaalt dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet twee aparte hypothesen omvat waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothese inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS, nr. 226 651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Waar verwerende partij in haar nota verwijst naar een arrest van de Raad om te verdedigen dat er geen onderzoek nodig is naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde behandeling in het land van herkomst, verwijst de Raad naar het hierboven gestelde. Verder merkt de Raad op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Elke zaak dient individueel te worden beoordeeld. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn in wezen mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken en hebben geen bindende precedentswaarde. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verwerende partij aangehaalde rechtspraak (cf. RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

3.9. De verwerende partij benadrukt in haar nota dat de ingeroepen aandoening onvoldoende aannemelijk werd gemaakt daar geen overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen voorliggen.

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de beoordeling van het in § 1 van dit artikel vermelde risico toekomt aan de arts-adviseur die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld. De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid en de Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De voormelde beoordelingsbevoegdheid impliceert evenwel dat deze laatste een standpunt inneemt over de medische gegevens die hem ter beschikking werden gesteld door de behandelende art(sen) van de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen. Ze heeft, luidens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betrekking op het in het eerste lid van artikel 9ter, §1 vermelde risico, de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Daarbij kan de ambtenaar-geneesheer, indien hij dat nodig acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen of de betrokken vreemdeling onderzoeken.

In casu stelt de Raad vast dat het gebrek aan onderzoeken of verslagen, de ambtenaar-geneesheer er niet van heeft weerhouden om het eerste toepassingsgeval onder artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te onderzoeken en na te gaan of er sprake is van een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager. De ambtenaar-geneesheer oordeelt in deze op zeer stellige wijze: *“Deze psychologische problematiek houdt evenwel, met of zonder behandeling, geen gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.”*

Evenwel, in aanloop naar zijn beoordeling over het tweede toepassingsgeval onder artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, met name of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, is de ambtenaar-geneesheer plots minder stellig en wijst hij op het gebrek aan onderzoeken of verslagen om vervolgens de aangehaalde psychologische toestand in twijfel te trekken.

Deze dubbelzinnigheid en vrijblijvendheid strookt niet met de taak die hem is opgedragen krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals hiervoor omschreven. Het weze immers herhaald dat de ambtenaar-geneesheer onder meer moet overgaan tot de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling. Derhalve komt het hem toe om daarover ondubbelzinnig te adviseren.

Van twee dingen één: indien de ambtenaar-geneesheer van oordeel zou zijn dat de zoon van verzoekende partij niet lijdt aan de aandoening die werd geattesteerd door de behandelend geneesheer-specialist doch met betrekking tot dewelke hij stelt dat er geen specialistische verslaggeving over is, dan had hij daarover een standpunt moeten innemen.

Daarenboven stelt de Raad vast dat in casu een SMG voorligt van de behandelend geneesheer-specialist, psychiater, die een verslag opmaakt van de medische toestand van de zoon van verzoekende partij. Hij is daarin van oordeel dat het kind van verzoekende partij lijdt aan een aandoening (in casu: paranoïde psychose) die moet worden behandeld, en dat de stopzetting van een medicamenteuze behandeling zou kunnen leiden tot een psychose. Verder stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer evenmin op duidelijke wijze oordeelt dat de zoon van verzoekende partij niet lijdt aan een paranoïde psychose of deze diagnose concreet betwist.

Nu hij dat niet heeft gedaan, en blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in het kader van het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aanneemt dat betrokkene aan de

omschreven aandoening (in casu: paranoïde psychose) lijdt, kan hij niet zonder meer deze aandoening in twijfel trekken in het kader van het tweede toepassingsgeval onder voormeld wetsartikel.

Het is immers precies zijn wettelijk omschreven bevoegdheid om te beoordelen of dat al dan niet het geval is.

3.10 Het gegeven dat de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf volledig wordt verbonden aan de vraag of er een gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit, alsook de vrijblijvendheid en dubbelzinnigheid die uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt, leidt tot de vaststelling dat hij de gegevens van het dossier niet correct heeft beoordeeld in het licht van de hem bij de wet opgedragen taak.

Er werd niet conform de juiste draagwijdte van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet nagegaan of er sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Aangezien de bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, volledig is opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer, is zij met dezelfde onwettigheid behept. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.11. In zoverre zou worden betoogd dat verzoekende partij geen belang meer heeft bij het middel daar de medicamenteuze behandeling die wordt vermeld in het SMG was voorzien voor een duur van zes maanden, en deze zes maanden inmiddels zijn verlopen, stelt de Raad vast dat dit belang gehandhaafd blijkt nu verzoekende partij een psychiatrisch verslag van 23 oktober 2015 bij het verzoekschrift voegt waaruit blijkt dat haar zoon gedwongen werd opgenomen in het psychiatrisch centrum te Mortsel. De zoon werd vervolgens doorverwezen naar een dienstverleningscentrum te Merksplas en volgt heeft een medicatieschema.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2014, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES